

Nr 193.

Av herr **Nordström** i Kramfors m. fl., *angående inrättande av en central ledning och förvaltning av vägväsendet för hela landet m. m.*

De senaste årtiondenas väldiga utveckling av de motordrivna transportmedlen har skapat en mängd nya problem. Bland dessa är det främst bilismens krav på goda och ändamålsenliga vägar, som pochar på snabb och rationell lösning. Granskar man vårt lands vägnät skall man emellertid finna, att skötseln av vägnätet inte håller samma takt som bilismens utveckling. Trögt alltför trögt, anpassas vägbyggnad och vägunderhåll till de ständigt ökade kraven från bilismens sida.

Den tid borde numera vara förbi, då man ansåg bilen som en obehörig inkräktare på vägar och gator. Ännu kan man emellertid spåra rester av en sådan uppfattning i olika myndigheters sätt att behandla vägfrågor. Orsaken till att otidsenliga och gammalmodiga betraktelsesätt ofta får göra sig gällande och slutgiltigt bestämma viktiga vägfrågors lösning, är till största delen att söka i den otidsenliga organisationen av vårt vägnäts administration och förvaltning. De lokala vägstyrelsernas bestämmanderätt bevarar visserligen i sig pittoreska element av gammal bondedemokrati. Inte desto mindre är de otidsenliga och i stället för att befrämja utvecklingen av vägnätet hindrar de en rationell lösning av hela problemet. Hur stora bristerna är i vårt vägväsende framgår bland annat ur de sakuppgifter, som lämnas av civilingenjör G. Traneus i den broschyr, som bifogas denna motion.

Bilismens rätt att ställa krav på statsmakterna att tidsenligt ordna det svenska vägnätet understrykes kanske bäst genom att påminna om den oerhörda roll, som automobilen spelar i nutidens transportväsende såväl vad persontrafiken beträffar som godstrafiken. Därtill kommer, att automobilskattemedlen uppgår till mycket stora summor, större än de summor, som användas för vägnätets utbyggnad och underhåll.

Den enda riktiga metoden att lösa våra vägproblem är att förena bestämmanderätten över åtminstone de viktigare s. k. riks- och huvudvägarna och starkt trafikerade vägar under en för hela landet central ledning och förvaltning. Denna tanke är inte ny. Den är framförd vid olika tillfällen också till statsmakterna redan för 20 å 25 år sedan. Såväl riksdag som regering har emellertid avvisat tanken. Först en sådan central ledning skulle emellertid rätt kunna planera vägnätets utbyggnad, förbättring och underhåll, utbilda tillräckligt med kvalificerad personal och arbetskraft för vägnätets skötsel samt tillvarata de erfarenheter, som vinnas och rätt utnyttja erfarenheter från andra länder.

Med stöd av vad vi sålunda anfört föreslå vi,

att kammaren måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om skyndsam utredning om inrättandet av en central ledning och förvaltning av vägväsendet för hela landet och utarbetandet av central plan för vägnätets utbyggnad, förbättring och underhåll.

Stockholm i januari 1937.

Axel Nordström.

J. H. Brädefors.

Knut Senander.

H. Hagberg.